

หอมกลิ่นสาบกรวี
TwoSunsr ภูเขา

ฉัตรสุมาลย์ ภูแต่มนิล 'หาดกว้าง ทางชีวิต'

ฉัตรสุมาลย์ ภูแต่มนิล, ผู้ก้าวสู่สายทางโคลงฉันท์ กาพย์ กลอน ตั้งแต่เรียนชั้น ป.6 นอกจากพบเขาในฐานะตัวแทนโรงเรียนตามค่ายอบรมการอ่านการเขียนต่างๆ ยังพบเขาตามเวทีประชันกลอนสด

นำสังเกต-ผู้ฝึกไปทางการกรวี มักมีบุคลิกโน้มเอียงทางธรรมะ ธรรมชาติ และการดนตรี หนุ่มน้อยจากกาฬสินธุ์ผู้นี้ก็เช่นกัน เขานิยมแต่งกายด้วยผ้าพื้นเมืองทั้งในยามพื้นเมืองของเขายังมีขลุ่ยประจำตัว

"เกิดประมาณ 20 ปีที่แล้วที่ตลาด กาฬสินธุ์ เรียนมัธยมโรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ เรียนอุดมศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีความสามารถพิเศษ เล่นดนตรีประเภทแคน ขลุ่ยผิว ซอ พิณ และสามารถประดิษฐ์ ซอ พิณ และขลุ่ยได้..."

ความสามารถพิเศษของเขานำมาทั้ง เล่นและประดิษฐ์

เครื่องดนตรีพื้นบ้านได้ ผนวกความสามารถทางท่วงทำนองบทกวี ยิ่งทำให้เด็กหนุ่มรุ่นใหม่ที่ดูขลังไปในหนทางของเขา...

"ผมเริ่มแต่งกลอนตอนที่ยังเรียนอยู่ชั้น ป.6 โรงเรียนเซนต์ยอแซฟกาฬสินธุ์ ตอนนั้นรู้สึกอายนะ เพราะแต่งผิดๆ ถูกๆ พอผมเรียนมัธยมอยู่ที่โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ ตอน ม.1 คุณครูเครือวัลย์ ปัญญาณี สอนอ่านกาพย์ห่อโคลง เรื่องชนทราญเข้าวัด ผมเกิดความประทับใจจึงหัดเขียนโคลง กาพย์ ฉันท์ และร่าย ตามลำดับ ผมจำได้ว่าตอนนั้น ถ้าคุณครูเครือวัลย์ ปัญญาณี ไม่ให้คำตอบเกี่ยวกับโคลง กาพย์ ฉันท์ และร่าย ในวันนั้นอย่างตั้งใจ และเต็มใจ ผมคงไม่สามารถมีวันนี้ได้ พอสมัยเรียน ม.3 คุณครูสาวิกา แสนกลาง สอนวิชาภาษาไทย ผมประทับใจมาก เพราะคุณครูสาวิกา แสนกลาง ท่านเป็นผู้ประพันธ์งานวรรณศิลป์ต่างๆ ได้อย่างงดงาม ทรงไว้ซึ่งคุณค่า ทั้งยังเป็นผู้จุดประกายให้ผมกล้าก้าวขึ้นสู่เวทีประกวดกลอนในระดับต่างๆ และเกิดความรู้สึกมากมายที่ท่านประสิทธิ์ประสาทให้แก่ผม

นายฉัตรสุมาลย์ ภูแต่มนิล ไม่เคยลืม ขอคารวะความสูงส่งแห่งสิทธาจารย์ และบทกวี ผมจะเขียน...หากมีคนอ่าน..."

บนหนทางคนรักชอบโคลงกลอน แม้ต่างวันวัยสถานที่ และภาระหน้าที่ แต่เรามักจะได้พบกันโดยบังเอิญเสมอ ชื่อและนามสกุลของเขาจำง่าย โดยเฉพาะบุคลิกและอัธยาศัยอันดี รวมทั้งสิ่งที่เขาพกพามาในยามสำหรับเดินทาง "เจอกันอีกแล้ว ฉัตรสุมาลย์" ผมมักจะทักเช่นนั้น เมื่อเขาเข้ามาสู่วิสัย

"บทกวีคือความงาม และความรักอันไร้นิยาม ที่ปรุงจากหัวใจของผู้เขียน และปรุงหัวใจของผู้อ่าน เชื่อมอารมณ์สองอารมณ์ให้ไหลรินร่วมอารมณ์...บทกวีคือความงามที่ผู้ที่มีหัวใจเท่านั้นจึงจะรังสรรค์ความงามออกมาได้ บทกวีไม่มีในเครื่องจักรกล และคอมพิวเตอร์... บทกวีคือความงาม และความรักอันไร้เงื่อนไข..."

ในเฟซบุ๊ก-เขาใช้ชื่อและนามสกุลจริงในการเผยแพร่ผลงานบทกวี รวมทั้ง 'หาดกว้าง ทางชีวิต'

"ผมมีความคิดว่า ในขณะที่เรากำลังแข่งขันกันเพื่อที่จะเรียนมหาวิทยาลัย เพื่อที่จะเป็นบัณฑิต เรารับเรื่องจนลืมนึกที่จะเรียนรู้ในมหาวิทยาลัยธรรมชาติ อันเป็นสิ่งที่ควรจะไปพร้อมๆ กัน ถ้าหากเราอยากเป็นคนรักธรรมชาติ แต่เรากลับไม่เคยรู้ ไม่เคยเรียนเกี่ยวกับธรรมชาติเลย จะเป็นไปได้อย่างไรกัน เสมอหนึ่งขอซึ่งมีสายเดี่ยวไม่อาจลีเป็นเพลงได้ ในยุควัตถุนิยม และอบายมุขนิยมนี้ ใครบ้างที่จะอ่านบทกวี ใครเล่าเข้าใจบ้าง ผมเฝ้าคิด แต่คิดอย่างไรก็ไม่ถึง..."

ฉัตรสุมาลย์ ภูแต่มนิล, คนหนุ่มวัยยี่สิบ ผู้เริ่มต้นทั้งบทกวี ดนตรี และการประดิษฐ์เครื่องดนตรีที่บ้าน เราอาจได้พบเขาอีกในหลายสถานะ ทั้งที่กาฬสินธุ์ และทั่วถิ่นไทย เขาฝากคติธรรมไว้สั้นๆ...

"แม้ไม่สามารถโยยบินได้อย่างนก แต่จงเดินดินอย่างมีความสุข" ■

ศุกร์ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๕

หาดกว้าง ทางชีวิต

หากหาดกว้างข้างทะเลอันแห้ว
เหลือพื้นที่และเวลาให้ข้าเขียน
หากหลักสูตรธรรมชาติข้าอาจเรียน
ลงทะเลเบียนหัวใจไว้กับทราย

ชำระค่าหน่วยกิตด้วยคิดถึง
รับขวัญน้องครองคำนึงซึ่งความหมาย
กัลลัดเข็มกัลลัดความรักด้วยทักทาย
เขียนชีวิตเป็นนิยายไร้นิยาม

จำเริญความประทับใจในอดีต
จำรอยซีดรอยเขียนที่เรียนข้าม
ยิ้มเกิดยิ้มเศร้าเศร้าเหงางามงาม
กับบทความของหัวใจต่อไปนี้

สงสารเท้าต้องเดินทางทุกอย่างก้าว
ใจจะร้าวหนาวจะร้ายอีกหลายที่
สงสารซึ่งความรักและภักดี
ซึ่งเคยมีและมีอยู่มีรู้คล้าย

สงสารขอสองสายเคยกายนัว
สายเคยกพลิวขาดผิงเหลือหนึ่งสาย
อนิจจาเคยคู่ดูสิ้นลาย
ไอ้ขอเอ๋ยใครจะหมายสี่สายเดียว

ปุลมแล่นเริงกายบนชายหาด
เหมือนนักเดินลีลาศดูหวาดเสียว
ข้าคนจรนอนรอท้อแท้เที่ยว
ทะเลเปลี่ยวกว้างไกลเกินใจเรา

หากหาดกว้างร้างไร้ที่ให้พัก
พื้นที่รักคงไร้ใจจึงเหงา
ลายสือข้าไร้ฝันอันบางเบา
ใครกันเล่าจักอ่านให้ผ่านตา

บทกริบที่สุดท้ายขายซื้อหอย
น้ำอัดลมอีกถ้วยช่วยเติมหนา
งวดที่แล้วผืนสองหกตกอุรา
ออกสองเจ็ดอนิจจาข้าหมดตัว

ฉัตรสุมาลย์ ภูแต่มนิล
บทกรวีจากเฟซบุ๊ก ปี 2555